

קרבן

ועד היכן מגיע חמימומיה: ווסרן. לעבור על כל פשעס: יווספרון בני מעוי. יוותרו קשרי בני מעוי ואלאו בתחלואיס. ל"א ידיו לו בני מעיס ימיריס שהוא מורה לנחיות לחטוט שומכין שחולת להס המקוס ואינו כן אלף כל דרכיו משפט: אלף. שמאריך אפו וגובה חובו אע"ג שאינו גובה חוטו מיד: ופציניו. דקיקס הדנבקים צו: נשערה מאוז. לשון חות השערה: וגורא על כל פציניו. מטיל אימת משפטיו עליהס יותר מן הרחוקים: ווון כל עמא. והיה כל העס ננכסין אלל החסיד וחתמו ואלו להא להא לקבל תנחומין: אמר. וזו אחרתס בתמימס הרי בועט במדת הדין: והוא מקפתו במיס. בתמימס וקסיומו הוא לשון יחמוך וקלור: וקסיומו:

תקלין חרתי

מפרשים מתקמם ג"כ לטובה לתקון: פיך. קלע: מקרי. מולא מים קרים: שרברבו. תמימות ועד היכן חמימומית מגיע: ומס בנו נלמא. כי במדה שלדס וזכר זה מאור אס הוא פוגם קלם בזה נענש עליו ביותר כדמליט בפ"ו דכ"ט פ"ד ב"ר"א בר"ש יומא חד חזי דקא דפיק רישא מלאויה חלש דעתא כי א"ל יומא חד שמעי בזולתא דלורכא מרגנן ולא מחלי כדבעי ליה כי: והייתו לפי שהיה גורא בזה בזה כדאמרין במכתב מכות כ"ד א' חזקא אלו משמיע דמיס בנו רכז"ש דלח שמעי לה בזולתא דרבנן ושמין וכדפי' רש"י עס ולכן אמר כהנ' כד"מ ולא מחלי כדכאעי לו והכנ' נמי שהיה אלוה' במדה עובד וזו הלמלא מים לרבים וכשאיבע לך לא מזה כמה דבעי נענש בזה הענין גופיה: מ"ד רחמנא ווסרן. ומוער על ענינות דלא איכפת ליה: יווספון בני מעוי. כדאמרין בפ"ג דחולין ע"פ הוא עשן ויוספון תלמד עשהה הקב"ה כוונתו בלדס שאס נהפך א' מהס איתו יכול להיות והוא בני התעיסים כמ"ס הערוך מלשון הדורא דכנתא ורואי לדבריו דקמין לא כסגולא עובדא דהסול בגדלא דנפל מאיגרא ונפיק מנייהי כי: וכמו שכל עיקר מית האלס מלי במעויו כדאמר שאס נהפך כי. כי כן הטענות מליס במעשיו ב"א לנזוסם או להרסם ח"ש שמי שאומר שמוזר הש"י על עניניה יוותרון כמו וזכר לבי כי. שלא ישתע פטעולו ולא היה מרוב הטעם קטן: מאריך רוחי. כן מלאויה כמ"ס עושה מלאויה רוחות ממניי הפורעניות והס לריס אף והוא רחוס יכפר וגו' והרבה להשיב אפו מלאך האף: וגני דילאי. כמ"ס זור ילדך שמי מתעיסים כס פתילא של מעלה שהאלס נגעה מכותם ואלו א' בללס אלוים עשה ואלו וכו' לדבר יחבל לו בכל כח פוגם שרשו וכל אחד גני דילאי: כחוט פשעיה. כי יעקב איש חלק ועשו ארצה להשיב אפו מלאך האף: וסידו עולס כוללים הרבה ופגם קלע שאלו עושה רוסס וכן נאספין במדת אמת ולכן כי יואלס לדיקיס לראשונים שמא יגרוס התעו' אף חטא כל דכו ומדקדק מנחם בנשוי"ו כדי שלא יכנסו כלל לפתח חמלת רובין: לעונדים וזכיס. וסידו הרבים: על פתח עליס פתוחוין. שעל התם גזור להשתכח מן הלל משא"כ על הסי כמ"ס יומאל להנחמה איה היתם בחי"ס: אפשר הוה מנכד ונורא במיס. אס הים מכבד הכל בזירות וכדו' לשם שמיס אלו פגם כלל והוא חמלתו כמ"ס בטהמא אלף דילאי מעלה: עלעס מעמדן לה נס שמהם בענק אחד ועלתה: אגריפס המלך שמע קולו נשמה פרספוא. אף קדולס על כ"ג היו שומעין עשרה פרספואס כמ"ס מירוחי היו שומעין קולו של גבני כרוז (פסח 3 ע"ב) מ"מ היא עובדא הוה בספקן שמה פרספואס ושמע המלך שהיה עס אז: קלא בגדלא. היה מפרס מ"ס כפיך דיומא ולא היה קריאת הגבר מנעם כי. היינו שקרא בגדלא ואלכינו כרוזא אחרך בלשון דלא לטעי' שכותמו מרגנולא וגם הטמין כוונתו לראיה מדאמר גבני כרוז מה אין אמר ח"ס אכרין כרוזא ונבבלי מטעין ליה מזה: א"ל קלא מרגנולא. משוס דלמא כרייהמ היאל לדך קורס קריאת הגבר כי מתרגנול צינטי כי דאמר ביומא (ק"ה) וחסנן בן גבר על כו'. אית כן למעמי' כי אלף ע"כ גבל עשיה במשמע ואינו ראייה מה שנמלא פגם גבר על מרגנול ואדך שמי' ק"ל דהכא ליכא למעטי' לאהס אי הוי עס אלס הי' למתקט מפרסם דלא לטעי' במרגנולא אלף ש"מ קריאת הגבר בלחמ מרגנולא עובדא דגבני כרוז מלאה אחריו: ומה דאמר ולא היה קריאת הגבר מנעם קאי על מרגנול וי"מ בזמן: מווג. ורואי שהיה שוין משאס הידיו: ולא קנולו מניס. משוס ושנא את הרבנות. ולאו לבדו מן הכבוד. א"י חרדו שלא יכעלו מ"ס פרנס התמילי אימת כי: חיי נפשוט עאלא. דמזהם ככל ואלמלא רבא ורואי להמיס א"ע בזה: דמנין סמך. פרק בתרא דתמרי: נרתימס מהרבעת הקול: של אלו. של אלכסנדריא: הי' מנחול ואופין מנחול. וי"ה נבבלי עס ופי' רש"י הללו עשאו מאלכסנדריא לפי שאל היו יודעים לרדות מן התמור שלא יאס נשכר לפי שהוא עשוי כמין חיבה פדויה כמין ספינה והיו יריאס לדקס מפניס לתמור ואופין חוטו מנחול. ויגריקס הספריס משוים בתוספתא והכא נמי היא נשבתא כיון דעל ע"ל: שפולו לון. מתורומת הלשכה: פטוס. לתמוס הסממנין ולעריס יפה כמו שמר ממולה: ותבעול עשן. שלא היו מריצין נענש שהוא מעלה עשן וזקף ותמחר כמקל: לשון. כלומר שלא היו מתבסמין כלל ונבבלי אמר לא ללאה כלה מנושמת פתחין. והכא נמי קאמר ולא עוד כי: א"ר יושעאל דגרסינן: ונפרסע לנוו שמיס. ונבבלי אמר כדון המקוס מתקומו ומיעט כדון: סמקוס. לאיקוס לע"כ. והייט שמעיה הקב"ה לחזיר לנו לע"כ ונבבלי הלשון שעתיד הקב"ה להחזיר לנו מעלה עשן עומד לנגדי. עשש שמעלה עומד כנגדי ורחיקו ותרמי: הריאלו לו. כי בלגדי שאני בורא' איהס וזכר שלא יגיע לע"כ וליכא טעמא שאס עשה לע"כ: סמורס בידו. ונבבלי שמישע: לגריס. לשוס א"ס משוס גדר דכדכ: רבי יוחנן. ונבבלי גרסינן ר"י כן נורי רבי שמעאל כן לוגא תמקוס שומעין ר"י לעיל:

לבא ומה ראתי מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת בידי מאבותי שלא להראותו לבריהו א"י יוחנן בן גורי (מלקט הייתי עשבים אני וקון א')

אלו הן הממונים פ"ה שקלים

הערה

יד.

אחד אחסה עמלה ועלתה: קלא גברא. הא דמנן בפ"ק דיומא בכל יום תורמין את המנחה בקריאת הגבר מהו קריאת הגבר ששכרי המנחה וי"טין שקרא גבני כרוז: אמרון ליה. דבית ר' שילא שתרנס קרא מתרגנול שהוא נקרא גבר: אים לך מימר כר סרגנולא. בתמימס אלל עס אלדס ששמו גבר הי"ו קריאת הגבר אנדרס קאי: הי"ג שהיה מווג אלס הפסילות. וכ"ה ביומא וי"פ' שגדלן וקלען: עני וכו'. להא למנות עליהן פרנסים ואלו רלו לקבל על עצמן להיות פרנסים על הצבור שלא זה כדורן: וסע לסימונס עס גדולו הדור. עס הממונין המשונין שניכרלל: כהאי דמנין סמך. תמרד פ' בתרא: נוקרין לו בנכ' ראש. נרתימן מהבדת קול: ונרדיימו. ולרדות' מן התמור: היו מסיקין מנפניס. אחר המור ורודה מנחון לדפוס שהיה בתמור שכן שנינו במנחות ג' דפוסין היו עס נותנו לדפוס ועדיין הוא נלכ כמין דפוסין היה לה בתמור וכו' והיה להלם דבוק מנחון לדפוס והיה נלפס יפה שחוס התמור שולט צו: ואלו. אכסי אלכסנדריא לא היו בקיאין לרדות מן התמור אס הוא סוף דבוק חוץ לדפוס והיו נובקין חוץן בתוך הדפוס ולא היה נלפס כל לרכו מפני שעובי הדפוס מפסיק בין בללן לתמור מתעש: למעסול. לבכדורו שלא יאס להס שולתמו מנוול שניפוס: י"ב מנח היו נוטלים. כל יום מתורומת הלשכה: שלא היו אומרים ממעשה וכו'. וכמוי וספסולס וקיסים מו' ומישרלל: סיפס מתמרס ועולא. היה העשן עולה וזקף כתמר מתפשט בשמי קורא ואלח"כ יורד: סיפס. מתפשטת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקוס אחר. שלא ידעה מנהגם: היה פוסק עמם שלא ספסבס. דהמריד את אשמו שלא מתקסט בל' מכל המינין יוציא ויתן כמורה לך התנו עמה קורס הנשואין: לרנוס נכדוס. בתורין הכניס: וכדור שמיס נפרסע. שאמרו העשרת שנטים הא ללטיהו הא קשוט דלפי' לבניהם לא נסיב אפייה וגם האומות אמרו כן: על פכדור המתקון לבכדורו כננין דלעמיד: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי ע"י כן חורגין בציב וגם בכדור העדיקס שנאמר כשיעיה ועל כל מתקליה עשן וימס עשן וגו' ועשן זה ע"כ היה כמעלה עשן דלפי' האף עשן וישן בחומה מפני העשן אלף דלפי' שהיה העשן מתפשט למעלה

אשרי אלכסנדריא לא היו בקיאין לרדות מן התמור אס הוא סוף דבוק חוץ לדפוס והיו נובקין חוץן בתוך הדפוס ולא היה נלפס כל לרכו מפני שעובי הדפוס מפסיק בין בללן לתמור מתעש: למעסול. לבכדורו שלא יאס להס שולתמו מנוול שניפוס: י"ב מנח היו נוטלים. כל יום מתורומת הלשכה: שלא היו אומרים ממעשה וכו'. וכמוי וספסולס וקיסים מו' ומישרלל: סיפס מתמרס ועולא. היה העשן עולה וזקף כתמר מתפשט בשמי קורא ואלח"כ יורד: סיפס. מתפשטת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקוס אחר. שלא ידעה מנהגם: היה פוסק עמם שלא ספסבס. דהמריד את אשמו שלא מתקסט בל' מכל המינין יוציא ויתן כמורה לך התנו עמה קורס הנשואין: לרנוס נכדוס. בתורין הכניס: וכדור שמיס נפרסע. שאמרו העשרת שנטים הא ללטיהו הא קשוט דלפי' לבניהם לא נסיב אפייה וגם האומות אמרו כן: על פכדור המתקון לבכדורו כננין דלעמיד: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי ע"י כן חורגין בציב וגם בכדור העדיקס שנאמר כשיעיה ועל כל מתקליה עשן וימס עשן וגו' ועשן זה ע"כ היה כמעלה עשן דלפי' האף עשן וישן בחומה מפני העשן אלף דלפי' שהיה העשן מתפשט למעלה

משנת אליהו

א"ל אפשר הוה מנכד בוראל. עיין מה שפירשה בקונטרס וזהו מתוך קושי'ת חוס' ב"ק דהא בני מנחיס מה בנו בלמלא דהמס הוה לו איה נדעוד חטא שנעשע עבדיו כמו דמיימי' עלה כסגולא מ"ד רחמנא וזמן כי והקב"ה מדקדק עם העדיקס בחוט השערה וי"מ כסגולא דק"ס עס ואלו הי' אפשר הוה מנכד בוראל וכל בכדור על פגם בהואס סקילת ויקחמונו במיס אלף בוראל מלל ע"ל נס וכן הוה: אגריפס המלך שמע קולו ברחוק "פ פרסס ב"ו. עז"ש ולא סתרא הא דמתן בתמר שקולו היו שומעין מירוחי דבמלת הוה כן נדעוד שרבידא דאגריפס שהיה אז רחוק "פ פרסס ושמע ותשכ דלעבר נלפלא ונתן לו מתנת אלכ סגולא דבבלי יומא כ"ע קסא דקאמרי איה קולו שמעם בל' פרספואס דששמע מתיר לא יאמר וכן מלאהם במי' דיומא עס שדחו מזה מירך הכר ויסק ברי"מ וגם מירך מהוס' דעו ש"מ ומסקן דלפניו ספסויות ומ"ס המירי' דבמריד מייח' לא קול של ר"ק כק של העס דוקח רב וימנה שלא הסיכ כלל לדברי הסופות ויומא:

מנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצים ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שרביית היה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ויעשו לפני ע"ז שלהן בדבריים הללו מוכיזין אותן לשבח שלא יצא ביד בניהם פת נקיה מעולם שלא יאז אומרים ממעשה להם הפנים הן אובלים: בית אבטינם על מעשה הקמורת: של בלית אבטינם היו בקיאין על מעשי' פטיוסם הקמורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה) שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריאה של מצרים והיו בקיאין בפטיוסם הקמורת ובמעלה עשן לא היו בקיאין של בית אבטינם היהת מתחרת ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היהת פוסה מיד כיון שידעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבדור ברא שנאמר ”כל הנקרא בשמי לכבדור בראתיו וגו’ (י"א) כל מה שפעל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שנאמר כל פעל ה' למענהו) שלחו אחרייהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהיית היה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים והיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדבריים הללו מוכיזין אותן לשבח שלא יצאת אשה משל אחד מהן מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה אחד מהן נושא אשה ממוקם אחר היה פוסק עמה ע"ז שלא תתבשרם שלא יהו אומרים ממעשה פטיוס הקמורת להן ומתבשרמות לקיים מה שנאמר ”והיהתם נקים מוה' ומישראל [א]”ר יוסי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטינים אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי במשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותיך לפי שנתכוונו לרבות כבודן ולמעט כבודו שמים לפיכך כבדום נתמעט וכבודו שמים תרבהה אמר ר' שח לי שמעון בן לוגא מלקט הייתי עשבים אז ותינוק אחד משל בית אבטינים וראיתי אותו שבהה וראיתי אותו ששחק אמרתי לו בני למה בכיתיה אמר לי על כבוד של בית אבא שנתמעט ולמה שחקתה אמר לי על הכבוד המתוקן לצדיקים לעתיד לבא ומה ראתי מעלה עשן לנגדי נומיתי לו בני הראהו לי אמר לי רבי מסורת בידי מאבותי שלא להראותו לבריהו א"י יוחנן בן גורי (מלקט הייתי עשבים אני וקון א' משל בית אבטינים ומגילת בידי אמר לי רבי לשעבר היה בית אבא צנועין והיו מוסרין

מסורת הש"ס

א) בבלי ב"ק ג א ר' יוחנלמי ביה פ"ג הל"ח ומענית פ"ב הל"א, ב) ב"ק דף ג א יענוס קבא ב בירושלמי דמלא פ"א הל"א, ג) יומא כ ב, ד) יומא כ ב ב ירושל' קוסה פ"ה הל"ה, ה) אמרון, ו) ירושלמי יומא פ"ב הל"ב בירושלמי פסא פ"ח הלכא ו, ז) תמיד פרק א, ח) יומא לה ב, ט) יומא לה א וירד' שם פ"ג הל"ט,

◀	▶	◀	▶
עין משפט	עין משפט	עין משפט	עין משפט
גר מצוה	גר מצוה	גר מצוה	גר מצוה
א ו מיי פ"ז מנלי התקדס הל"ב:	א ו מיי פ"ז מנלי התקדס הל"ב:	א ו מיי פ"ז מנלי התקדס הל"ב:	א ו מיי פ"ז מנלי התקדס הל"ב:
ז ב שס הלכה ו ובהסגות ויכ"מ:	ז ב שס הלכה ו ובהסגות ויכ"מ:	ז ב שס הלכה ו ובהסגות ויכ"מ:	ז ב שס הלכה ו ובהסגות ויכ"מ:
ח ג מיי שם הל"א ופי"ו מתמיד הל"ז:	ח ג מיי שם הל"א ופי"ו מתמיד הל"ז:	ח ג מיי שם הל"א ופי"ו מתמיד הל"ז:	ח ג מיי שם הל"א ופי"ו מתמיד הל"ז:

◀	▶	◀	▶
--	--	--	--

נוסחת הבבלי

א) פתח ואמר קמייאן כי ומה אז שלא נתמנה אלף על אלוה' הפסילה וזה למע' כי: (ב) א"ר אלוה' עימיה ימיריה היה לו אמרו כי נוקרין בנכ' ראש: (ג) מאלכסנדריא של מלחיס שבו כי ורדיינן לא היו כי: (ד) בית אחריו היו מסיקין את התמור מפניס כי כיון ששמעו חכמי' כי ולא רלו לחורר לו נלכח אמרו לא נתמלא מעולם פה נקיה ציד בניין כדי שלא יאמרו מלחם הפסיס היו אובלין: ג' גלחו חכמים והביאו כי כיון ששמעו גרמו כי ולא רלו לחורר עד כי מעולם לא יתיה אשה מהס כשהיהת מתפססת לשוק ולא עוד אלף כשהיו נשואין ממקוס אחר ופסקין עמה ע"מ שלא מתפסס כדי שלא יהו אמרין כי מיוק א' (מתפשטת פלוגי) ואמרתו כי לא מ' אתה א"ל מתפססת של ציט אבטינס אזי אמרתי כבכדור למעט כבכדור על מקוס כעשוי נתמעט כדורס ומכרסה כדור שמיס ארי'ע כי:

◀	▶	◀	▶
--	--	--	--

הגהות הגר"א

א) הי"ג היו מסיקין את התמור מפניס ואופין מנפניס ולא היהת מתפספס של אלו היו מסיקין מנחון ואופין מנחון והיהת מתפספס כל"ל וי"ה נבבלי עס ופי' רש"י הללו עשאו מאלכסנדריא לפי שהיו היו יודעים לרדות מן התמור שלא יאס נשכר לפי שהיה עשוי כמין חיבה פדויה כמין ספינה והיו יריאס לדקס מפניס לתמור ואופין חוטו מנחול. ויגריקס הספריס משוים בתוספתא והכא נמי היא נשבתא כיון דעל ע"ל: [ב] אמר ר' יושעאל גרסינן:

◀	▶	◀	▶
--	--	--	--

גליון הש"ס

[א] עי' מוהר"א"פ ומדברי הסו"ס מנח' דף קט ע"א ד"ה ושיעורו מוכח כפי' הק"ע דקאי על עידי הפסילה ודקות' ועי' בירושלמי יומא ועי' במי' דיומא טו ד"ה מן אריכטי"א שם:

◀	▶	◀	▶
--	--	--	--

תורה אור השלם

- יבא אלהינו ואל יירש אש לפניו האכל וסביביו נשערה
- מה: תהלים ג א אלא יעריך בסוד קדשים רבך וגורא על כל סביביו
- כל פעל י? למענהו וגם ירשע ליום רעהו: משלי טו ד
- כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצאתי ועי' במי' דיומא ישיעיהו מג ז
- ונבכשה הארץ לפניי אזי ואחר חשבו ויהיהת נקים מיי ומישראל ויהיהת הארץ הזאת לקם לאתיון לפניי י? במדבר כל כב